

Μέσ. μεταβάλλομαι εἰς δράκοντα, ἀποθηριῶμαι: Ὅποιος φάη καρδίᾳ δράκον ἀποδρακύνεται.

ἀποδρανίζω Πόντ. (Κερασ. Κρώμν. Ὁφ. Τραπ. κ.ά.) ἀποδανίζω Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. *δρανίζω ἢ κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ οὐσ. δρανίν.

1) Καθαρίζω τὸ δρανὶν τῆς οἰκίας, ἤτοι τὰς δοκοὺς τῆς στέγης καὶ τοὺς φεγγίτας Πόντ. (Ὁφ. Τραπ. κ.ά.)

2) Καθαρίζω τοὺς τοίχους, τὴν ὀροφὴν καὶ ἐν γένει τὴν οἰκίαν ἀπὸ τῆς κόνεως, τῶν ἀραχνίων κττ. ἀφοῦ πρῶτον μετατοπίσω τὰ ἐπιπλα Πόντ. (Κερασ. Κρώμν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. κ.ά.): Ν' ἀποδρανίζωμε τ' ὁσπίτ' Ὁφ. β) Μετατοπίζω τὰ ἐπιπλα ἐκ τῆς οἰκίας Πόντ. (Τραπ.): Ἐπεδράνισα τ' ὁσπίτ'.

ἀποδράνισμαν τό, Πόντ. (Τραπ. κ.ά.) ἀποδράνισμαν Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδρανίζω.

Τὸ νὰ ἀποδρανίζῃ τις.

ἀποδρολκώνω ἀμάρτ. ἀποδρελκώνω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. δρολκώνω.

Πίνω ἐντελῶς, ἀποπερατῶ τὴν πόσιν ποτοῦ τινος (λέγεται μετὰ τινος σχετλιασμοῦ): Μὲν ἀλινιφασκεῖ ἡπινα καὶ δὲ δὴν εἶχ' ἀποδρελκωμένῃ, ὅδε μοῦ τό 'πασι. Δὲ δὸν εἶχ' ἀποδρελκωμένο τὸ γαφὲ κ' ἤρθε σὰ δρικέρης κ' ἤδε μέσα (τρικέρης = διάβολος).

ἀπόδρομο ἐπίρρ. Πελοπν. (Μάν.) — ΣΣκίπη Θεάτρ. καὶ πρόζ. 54

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. δρόμος ἢ ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀπόδρομος.

Μακρὰν τοῦ δρόμου (ἐπὶ τοῦ λοξοδρομοῦντος καὶ βαδίζοντος ὅχι ἐπὶ τῆς ὁδοῦ) ἐνθ' ἄν.: Νὰ πὰς ἀπόδρομο ἀπόδρομο Μάν. Ξαναγύρισε 'ς τὴ χώρα, ἀπόδρομο ἀπόδρομο ἔφτασε πρὸς 'ς τὸ σπῖτι τον ΣΣκίπης ἐνθ' ἄν.

ἀπόδροσος ἐπίθ. ΣΠασαγιάνν. Ἀντίλ. 71 'πόδρουσους Εὐβ. (Στρώπον.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. δροσιά.

1) Πολὺν δροσερὸς ΣΠασαγιάνν. ἐνθ' ἄν.: Πνέει ἀγεράκι ἀπόδροσο. 2) Τόπος σκιερὸς τὸν ὁποῖον δὲν βλέπει ὁ ἥλιος δι' ὅλης τῆς ἡμέρας καὶ ὥς ἐκ τούτου λίαν δροσερὸς Εὐβ. (Στρώπον.) 3) Ὡς οὐσ., πρῶτα Εὐβ. (Στρώπον.): Κάτ', εἰν' 'πόδρουσους 'κόμα, κάτ' ψύχρα.

ἀποδυνάζομαι Κρήτ. (Ἐμπαρ. Μονοφάτσ. Ρέθυμν. Σητ. κ.ά.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. δυνάζομαι.

Ἐπομένω, ἀνέχομαι, ὑποφέρω ἐνθ' ἄν.: Δὲν σ' ἀποδυνάζομαι Κρήτ. Πῶς τ' ἀποδυνάζεσαι τόσα βάσανα! Σητ. Πῶς θὰ τὸν ἀποδυναστῶ τὸν ἀποχωρισμό σου! Ἐμπαρ. || Ἄσμ.

Ἀπομονή τσ' ἀπομονῆς ἄθροπος πρέπει νὰ 'χῃ γιὰ νὰ τ' ἀποδυνάζεται ὅ,τι κι ἀνὲ δοῦ λάχῃ

Σητ.

Σαράδα σ' ἀγαπούσανε κ' ἦσα γαὶ παινεμένοι καὶ πῶς τ' ἀποδυνάστηκες κ' ἐπῆρες τὸ κωπέλλι;

Κρήτ.

Μὰ νὰ 'χε γνῶσι ἡ Τουρκιά, νὰ τ' ἀποδυναστοῦνε ὅ,τι κι ἂ δῶς ἐπῆρανε, ὅλα θὰ πλερωθοῦνε

Μονοφάτσ.

ἀποδυστυχῶ ΠΠαπαχριστοδ. Θρακ. ἡθογραφ. 1,55.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. δυστυχῶ.

Δυστυχῶ τελείως: Ἡ Ἀργυρῶ πέρασε δύστυχες στιγμές, μὰ κοντὰ 'ς τὸν πατέρα της δὲν ἀποδυστήχησε.

ἀποδωρεὰ ἢ, ἀμάρτ. ἀπονδουρεὰ Στερελλ. (Καλοσκοπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. δωρεὰ.

Ἀπολαβή, ἀνάπαυσις, ἀνακούφισις: Ὡς τὰ σήμερα δὲν εἶδα ἀπονδουρεὰ. Δὲν εἶδα ἀπονδουρεὰ ἀπὸ τοὺς γιούς μου. Νὰ μὴ δῆς ἀπονδουρεὰ! (ἀρά).

ἀποειδώνω ἀμάρτ. 'ποειδώνω Κύπρ. 'πογειδώνω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἀπόειδα ἀορ. τοῦ ρ. ἀποβλέπω.

1) Ἀμτβ. γίνομαι κατηφὴς ὑπὲρ τὸ δέον, σκυθρωπάζω: Εἶδεν μας τὸ 'εποειδῶσεν. Τῶδεϊνος ὁ 'πογειδωμένος πότε ἐγέλασεν; Τὸν 'πογειδωμένον ἐν θέλω νὰ τοὺς θωρῶ. || Παροιμ. φρ. Νὰ κρεμ-μύσης 'πὸ τὴν μουντσούναν τοῦ 'ποειδωμένου ἀνθρώπου σκοτῶν-νεσαι (τὸ πρόσωπον τοῦ ὑπὲρ τὸ δέον κατηφοῦς εἶναι τόσον ἀποκρουστικόν, ὥστε νὰ νομίζῃ τις ὅτι ἂν κρημνισθῇ ἀπ' αὐτοῦ φονεύεται). 2) Μετβ. φέρομαι πρὸς τινα σκαιῶς, βλοσυρῶς: Εἶντα 'δεις τῶν 'ποειδῶν-νεις μου; Ἐγὼ ἐλάλουν του μὲ τὸ καλὸν τῶν 'τῶδεϊνος ἐποειδῶν-νέν μου.

ἀποειλάζω Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. *εἰλεάζω παρὰ τὸ ἀρχ. εἰλέω. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. καὶ *ὠρεάζω < ὠρεάζω παρὰ τὸ ὠρέω.

Κάμπτομαι πρὸς τὰ ὀπίσω ὑψῶν τὰς χεῖρας διὰ νὰ καταφέρω κτύπημα: Ἐπειλάσε τὸ ἐντῶδε με (μὲ ἐκτύπησε). Διὰ τὴν σημ. πβ. Ὁμ. Υ 168 «ἑάλῃ τε χανῶν» (περὶ λέοντος συστρεφομένου διὰ νὰ ἐφορμήσῃ).

ἀποεργοῦ ἐπίρρ. Κάρπ. ἀποοργοῦ Κάρπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. εργον διὰ τῆς φρ. ἀπὸ εργον. Πβ. *ἐπέργον καὶ ἀρχ. προῦργον. Κατὰ ΙΒογιατζίδ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 5 (1918) 155 ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τῆς γενικ. τοῦ ἐπιθ. γοργός. Ὁ τύπ. ἀποοργοῦ κατ' ἐξακολουθητικὴν ἀφομ.

Πρὸ πολλοῦ, ἀπὸ πολλοῦ: Ἀποεργοῦ ἦριτε καὶ μὲ ἡῦρε.

ἀποέχου Τσακων.

Πιθανῶς ἐκ τοῦ ρ. ἀποδέχομαι μεταβαλόντος διαθεσιν διὰ τὴν μετβ. σημ.

1) Εὐνοῶ, περιποιῶμαι: Ὡνι ἀποέχου νι (δὲν τὸν εὐνοῶ). Συνών. καλοέχω, ἀντίθ. κακοέχω. 2) Ὑπολογίζω τινά, λαμβάνω ὑπ' ὄψιν.

ἀπόζαβος ἐπίθ. Κέρκ. — ΚΘεοτόκ. Βιργ. Γεωργ. 9 ἀπήζαβος Παξ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιθ. ζαβός. Ὁ τύπ. ἀπήζαβος κατ' ἀναλογ. ρημάτων εἰς τὰ ὅποια ἢ ἀπὸ ἐγινε ἀπὸ διὰ τὸν ἀόρ. Ἰδ. ΒΦάβην ἐν Ἀθηνῶ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 43 κέξ.

Σκολιός, στρεβλός, συνήθως μετὰ τοῦ ἀπλοῦ ζαβός πρὸς ἐπίτασιν τῆς ἐννοίας ἐνθ' ἄν.: Ζαβός κι ἀπόζαβος Κέρκ. || Ποίημ.

Ἐνας φτελγὰς ποῦ ἀπὸ μικρὸς λυγίστηκε 'ς τὸ δάσος κυριεύεται μὲ δύναμι πολλὴ γι ἀλατροπόδι κι ἀλατρον παίρνει ἀπόζαβην ἰδὴ ΚΘεοτόκ. ἐνθ' ἄν. Πβ. ἀπόζαρος.

***ἀποζαβώνω**, μέσ. ἀποζαβώνομαι Θήρ. Πάρ. (Λεῦκ.) Χίος κ.ά.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ζαβώνω.

